

batjocurite, de la măgar la bufniță ; dar ce domină e un ton de „Georgice“ moderne, care dă înțelegerea ei prin confundarea cu înseși rosturile eterne ce le are natura.

Și stau aici alături: un admirabil mijloc de educație, — ce imn pentru „dascăli“! —, și o disciplină socială care niciodată n'a fost mai necesară decât astăzi. Nu se poate înălța mai frumos, în chiar graiul lor, rostul săracilor de Moși.

Dar din când în când sună și șfichiul unui Iuvenal, de care, iarăși, e așa de multă nevoie!

N. Iorga.

PRIVIND ULCIORUL.

După Omar Khayyam.

*O, vrăjitor de inimi care
Nicicând nu te gândești la moarte:
Viața veșnic ți se pare
Că tot pe brațe-o să te poarte.*

*Alătură-ți de mine pasul,
Și hai să stăm pe țermul mării,
Să ascultăm o clipă glasul
Adâncului și-al depărtării.*

*Să luăm tovarăș și ulciorul
Și să umplem cu vin păharul;
Tu să-ți astâmperi în el dorul,
Iar eu mi-oiu potoli amarul.*

*Așa! Acum să te contemply:
Ce plin ești tu de tinereță,
Și 'n lumea asta, ca 'ntr'un templu,
Cum strălucești de frumuseță!*

*Dar în adânc și 'n depărtare
S'afundă 'n neguri tot seninul:
Mă tulbură o întrebare
Și iar îmi răscolește chinul.*

*Privind ulciorul, ltu-i rece,
Pe tine nu te-apucă plânsul,
Gândind că mult nu va mai
Și într'o zi vei fi ca dânsul?*

Emil Hanganu.